

AZ ÉN HŐSÖM - Anyák napi gondolatok

Nemrégiben egy adatlap kitöltésekor váratlan kérdés következett:

„Ki az életed hőse?” Csodálkoztam, hogy kapcsolódik ide ez a téma, próbáltam zavaromban innen is, onnan is végiggondolni, míg végül ezt válaszoltam:

„Édesanyám! Regénybe foglalhatnám élete során tanúsított hétköznapi hősiességét, de nem teszem, mert figyelmeztetett egyszer a maga jóízű szerénységével, nehogy valamilyen anyadicsőítést írjak.

Így, most magam is 4 gyermekes anyaként, más oldalról közelítem meg a dolgot.

Kétségkívül jó tanuló voltam. Versenyeket nyertem, szavalókórusban szerepeltem, felléptem az énekkarral, és a tanévek végén már megszokott volt, hogy kihívnak az iskola elé, hogy átadják könyvjutalmat és az oklevelet. Mégsem voltam soha büszke teljesítményemre. Szerettem tanulni, természetes volt, hogy jó eredményeket érek el, hiszen ez a kötelességem.

Egy júniusban különleges jutalommal díjazták bizonyítványomat, édesapámtól üdülési beutalót kaptam. Öten voltunk testvérek, egyszerű körülmények között éltünk, így nagy örömmel töltött el egy balatoni nyaralás lehetősége!

Izgatottan készülődtem, édesanyám megtanította, hogy jelöljem meg egyszerű, piros hímzéssel a ruháimat, nehogy elveszzenek. Akkor még nem is gondoltam arra, hogy micsoda kitérítés volt számomra ez az utazás, szüleim részéről pedig mekkora áldozat!

Óriási élmény volt a zakatoló vonatkozás a sok viháncoló gyerekkel, és maradandó emlékként őrzöm az ott töltött 2 hetet. A sok-sok játék, vidámság és fürdés közben sokszor jutott eszembe kedves családom, különösen a délutáni csendes pihenő magányos óráiban, hiszen először nyaraltam szüleim nélkül. Különösen édesanyám arca lebegett előttem, aki mindig nagy erőfeszítések árán teremtette elő nekünk a vitamindús étrendet és a ruházatot. Sokat küszködött a kevéske pénz ügyes beosztásával, mert egy héttagú családnak nagy a szükséglete!

Ha anyukámra gondoltam, melegség öntötte el a szívemet. Ő az én ÉDESANYÁM, aki az egész életével SZOLGÁL! Erejével, idejével, mosolyával, tanácsaival, szorgalmával, példamutatásával. Sokat mesélt a gyerekkoráról és a háborús időkről. Ő lett az én hősöm!

S ott a táborban, Balatonbogláron, a vidám programok között egy komoly döntést hoztam. Félretettem az apukámtól zsebpénzként kapott kék, papír húsz forintost, és feladtam haza, borítékban egy levél kíséretében, hogy költse az én drága anyukám az otthoni kiadásokra és testvéreimre. Akkor még sokat ért az a pénz! Gyerekfejjel fel sem mértem a súlyát, miért teszem, de belül tornyosuló vágyam erre késztetett. Együtt érző szívet munkált ki bennem az Úr, hogy a jótett természetes legyen minden körülmények között.

Édesanyám idén ősszel lesz 78 éves, és mind a mai napig hűségesen szolgálja Istent, Jézusról tesz bizonyosságot, így osztja szét szeretetét a családban, a gyülekezetében, a kórház- és börtönmisszióban. Ő az én hősöm, ő az én példám a Krisztuskövetésben. Újjászületésünk óta különösen bensőséges a kapcsolatunk.

Az ilyen, kipróbált keresztyénekről írja az Ige:

„Figyeljétek végüket és kövessétek hitüket!”